

Îmi plimb privirea peste templu și-l zăresc întâmplător și pe băiatul care scuijase pe chipul zeiței Isis și care acum stătea întins pe pământ chiar în fața mea. Îi povestesc și lui Mahmud întâmplarea și râd scurt.

Biata istorie! Nu mai are prieteni astăzi!

Îmi zic că probabil există și minciuni. Categorie, există și contrafaceri! Dar cum discernem adevărul, dacă nu-l căutam!

Pe neașteptate, aud larmă și strigăte venind dinspre izvor. Apoi se ivește Ibrahim, grăbindu-se ca de obicei, se apleacă spre urechea lui Mahmud și-i spune ceva în șoaptă.

— După rugăciune? îi răspunde cu o întrebare. Păi, o să fim acolo.

Apoi se grăbește de plecare însoțit de Ibrahim.

— Te las puțin, dar grăbește-te și tu să închei treaba pe ziua de astăzi... Eu mă întorc la umbră lângă izvorul care clocotește, mă tachinează din nou. Ibrahim m-a anunțat că trebuie să le prezentăm condoleanțe notabililor *agwad*, fiindcă s-a stins din viață unul dintre ei.

— Șeic Mi'bid, îl completează Ibrahim. Allah să fie îndurător cu el și cu toți ai noștri care nu mai sunt în viață! Dar moartea lui a scăpat Oaza de războiul ce bătea la ușă, între Clanul celor din Est și Clanul celor din Vest. Domnul nostru – fie slăvit! – este Înțelept...

Se îndepărtează împreună, iar eu scot niște fotografii vechi și le compar cu ce se vede în jur. Imaginile și inscripțiile gravate pe zidul de lângă mine nu mi se par interesante. Cele mai multe dintre ele îi îndeamnă pe cei decedați să spună adevărul în Ziua Judecății... Sunt o parte din ceea ce unii numesc *Cartea Morților*... De obicei, aceste texte sunt așezate în morminte, însă uneori se întâlnesc și în interiorul templelor. În orice caz, ele fac dovada că acesta a fost un templu funerar destinat ceremoniilor de înmormântare și imortalizării unui rege sau unui demnitar de vază care-l adora pe zeul Amun. Templul acesta nu-mi folosește nicicum în studierea lui Alexandru, mai ales că a fost construit după vizita lui aici. Dar de vreme ce sunt

aici, trebuie să încerc să fac ceva! O să încep prin a transcrie inscripțiile de pe ziduri și-o să îndrept eventualele greșeli care s-au strecurat în lucrările anterioare. Și – cine știe? – s-ar putea să am norocul să descopăr un text mai recent, de ce nu?

Succesorii lui Alexandru – așa-numiții Ptolemei greci¹ – au guvernat Egiptul vreme de câteva secole și mulți dintre nobilii lor au locuit în Oaza lui Amun și au fost înmormântați în ea.

Este cu puțință ca ei să nu fi lăsat nici o urmă care mi-ar putea fi de folos în studiul meu? Un mic templu, un mormânt, măcar o placă sau stelă funerară în interiorul unui templu, care să pomenească de Alexandru, pe care l-au adorat, și care să adauge astfel ceva nou la informațiile existente despre el?

Dacă spiritul lui Alexandru m-ar putea ajuta! Am cartea asta despre invocarea spiritelor. Ar putea să-mi fie de vreun folos? Dar eu nu cred în spiritism și am mari îndoieli și în legătură cu spiritele în sine. Ajunge cu balivernele astea! La treabă!

Mă apropii de zid, însă mă opresc brusc.

Așteaptă puțin, Catherine! Ce vor să spună toate semnele astea?

Invocarea spiritelor, un templu funerar și *Cartea Morților* gravată pe perete! Te conduc către ceva toate astea? Gândește-te puțin! Poate că ar trebui să te interesezi mai degrabă de moartea lui Alexandru decât de viața lui... Ceva care are legătură cu moartea lui... Da, da!

Singurul care ar fi putut să mă înțeleagă în clipa asta ar fi fost tata. Și cred că ar fi putut și să mă ajute...

Dar el mă ajută cu adevărat!

Tot ceea ce mă înconjoară aici îmi aduce aminte de un dialog care a avut loc între noi și care s-a încheiat cu o frază pe care el a rostit-o la întâmplare, dar care pentru mine sună acum ca un mesaj. Parcă mă învârt tot timpul în jurul acestui

---

1. Dinastia Ptolemeilor, urmași ai lui Alexandru cel Mare, a cârmuit Egiptul între anii 306-30 î.Hr.

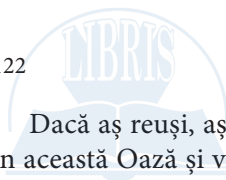
mesaj fără să-mi dau seama. În noaptea aceea mi-a vorbit despre Alexandru și mi-a citit niște pasaje dintr-o carte a lui Plutarh referitoare la ultimele zile din viața lui. Mi-aduc aminte că l-am întrerupt și l-am întrebat nedumerită: „Nu ți se pare ciudat că discuțiile despre mormântul dintre orașul Alexandria al lui Alexandru cel Mare, socotit drept unul dintre cele mai de seamă monumente și locul spre care se îndreptau toți vizitatorii acestui oraș, s-au întrerupt subit în veacul al patrulea?“

„Într-adevăr“, mi-a răspuns tata. „Să știi că și pe mine m-a frământat îndelung această chestiune. Ce să se fi întâmplat? Să se fi scufundat mausoleul lui în mare? Să-l fi nimicim un cutremur? Să-l fi distrus romanii, așa cum au distrus numeroase alte vestigii după ce-au îmbrățișat creștinismul?“ După câteva clipe de tăcere, a adăugat dus pe gânduri: „Sau cineva i-a mutat mormântul într-un alt loc? Să fi continuat să fie venerat și să-i fi rămas adoratori devotați care să se fi gândit la salvarea osemintelor zeului lor?“

La urma urmei, de ce nu s-ar fi putut întâmpla și așa ceva? Dacă tata ar mai fi în viață, l-aș convinge că, în cazul în care presupunerea lui s-ar confirma, n-ar fi existat un alt loc mai potrivit decât Oaza lui Amun, în care să fi fost mutat trupul îmbălsămat împreună cu sarcofagul lui. N-a fost ultima dorința a lui Alexandru să fie înmormântat aici, în această Oază, alături de tatăl său, Amun?

Dacă presupunerea lui s-ar confirma și *dacă* interpretarea mea ar fi corectă... Sunt simple supoziții. Istoria nu face nici o referire la mutarea sarcofagului. Nici o dovadă, nici măcar o aluzie.

Este o idee nebunească, o intuiție nebunească! Dar toate marile descoperiri din lume au pornit de la o astfel de nebunie, nu-i așa? Nu trebuie să mă dau bătută! Țelul meu trebuie să fie să confirm această intuiție și să descopăr o dovadă. Va fi meritul meu chiar și dacă voi găsi doar o dovadă care să-i ajute pe alții să continue cercetările și săpăturile pentru a ajunge în final la cea mai mare descoperire din istoria omenirii.

Dacă aș reuși, aș fi răsplătită pentru tot ce trebuie să îndur în această Oază și viața mea ar dobândi sensul pe care îl caut! Dar trebuie să am răbdare! Asta-i cel mai important!

Acum mai am de petrecut mai puțin de trei ceasuri în acest templu. Trebuie să încerc să fac ceva folositor!

***

Timpul s-a scurs pe nesimțite și lucrul m-a făcut să uit până și de arșiță.

În vreme ce-mi strâng hârtiile cu însemnări și cărțile cu care am venit, îmi zic în sinea mea: „Un rezultat care nu-i de neglijat! Am corectat o serie de erori strecurate în cărți, și în plus am copiat și o rugăciune în egipteana târzie, adresată lui Amun. Dar nu s-a întâmplat miracolul descoperirii unei inscripții în limba greacă, de natură să ne conducă spre Alexandru – fie viu, fie mort. Nu-i nimic! Am spus că e nevoie de răbdare!“.

Trebuie să închei treaba, căci aud glasul lui Mahmud, care vine însoțit de Ibrahim, și-i văd apropiindu-se.

Dar simt deodată un cutremur ușor sub tălpi și în același timp îmi ajunge la urechi zgomotul produs de pietrele care se sparg. Ridic instinctiv capul și văd cum în fața ochilor mei se crapă pietrele plafonului, care unesc cele două jumătăți despicate ale portalului. Le văd zburând în aer și o iau țipând la fugă.

O piatră destul de mare se desprinde din plafon și zboară ca un obuz în direcția băiatului întins sub palmier. Alerg spre el strigând cât mă ține gura și-l văd ridicându-se în capul oaselor și holbându-se la bolovanul ce se rostogolește spre el.

N-am cum s-ajung la el. E o chestiune de secunde!

Dar îi zăresc pe Mahmud și pe Ibrahim strigând la băiatul care a rămas înmărmurit, uitându-se în sus cu gura căscată.

În cele din urmă, îi văd pe toți trei trântiți la pământ, dar nu-mi dau seama dacă bolovanul care se rostogolea în apropierea lor a nimerit pe cineva.

Alerg în continuare către ei și deodată parcă se despică pământul și din el se ivesc o liotă de copii și adulți urlând și grăbindu-se către cei trei culcați grămadă.

VIII

Alexandru cel Mare

Șarpele a mușcat-o pe mama cu pasiune și astfel am venit eu pe lume. Zeul Berbec s-a preschimbât în șarpe și rodul acestei zămisliri sacre am fost eu. Tatăl meu pământean – regele Filip al Macedoniei – tocmai se pregătea să intre la mama mea – Olimpia – când a zărit-o prin ușa întredeschisă drăgostindu-se cu zeul care luase înfățișare de șarpe. Când a văzut șarpele negru, uriaș, lunecând pe burta ei albă ca marmura pentru a pătrunde în ea și pasiunea cu care ea îl îmbrățișa, s-a retras, închizând ușa în urma lui cu sfială și evlavie. Apoi a trimis o ofrandă la templul zeului suprem, cel cu nume ascunse: Amun-Zeus, Zeul Șarpe, Berbecul, Șoimul.

Acesta sunt eu și aceasta este obârșia mea. Dar tu cine ești, făptură străină de țara și de tărâmul lui Amun? Ești bărbat sau femeie? Nu sunt sigur, ci doar bănuiesc că ești femeie. În orice caz, eu te socotesc a fi femeie, căci această tenacitate fără margini n-am întâlnit-o decât la mama mea, în vremea copilăriei și puțin mai târziu la toate femeile pe care aveam să le cunosc. De ce tulburi liniștea spiritului meu, care a ales să rătăcească prin acest tărâm pustiu? Mă chemi insistent din lumea voastră și-mi ceri ceva, dar nu-mi dau seama prea bine ce.

Îți închipui că eu aș ști mai multe lucruri decât tine, dar nu-i deloc așa, fiindcă după moarte spiritele noastre bâjbâie prin beznă. Acum sunt ca un pește orb, care nu știe despre oceanul nesfârșit decât că el înoată printr-o apă tulbure, după care urmează tot apă, dar și mai tulbure. Să fie acesta Infernul

lui Hades, pe care grecii l-au socotit a fi sălașul celor răi, în vreme ce spiritele bune plutesc la lumină alături de zei? Sau o fi tărâmul pustiu al păcătoșilor, după cum l-au descris preoții egiptenilor? Nu știu! Nu-mi pot da seama! Am putut să vă mai văd doar patruzeci de zile după ce-am părăsit lumea voastră. Apoi a coborât întunericul, care durează de un timp greu de știut – poate o zi sau poate o veșnicie!

Nu mai văd pe nimeni din lumea voastră. Nu aud nici un glas și nu pot sta de vorbă cu nimeni.

Nu mă întâlnesc cu alte spirite – nici bune nici rele – și nu cred că aş putea să ajung la tine sau să-ți dezvălui ceva. Din când în când vine câte cineva – așa cum faci și tu acum –, și-mi trezește spiritul, însă eu nu pot înțelege ce vrea acel om. Nu știu nimic aici, în afară de ceea ce am cunoscut pe pământ. În răstimpuri, depăn amintirile și de fiecare dată imaginea vieții mele este diferită de cea pe care am văzut-o mai înainte.

O fi acesta doar un prag dincolo de care se vor ivi în cele din urmă îndurarea și fericirea sau noi chinuri?

Nu cunosc nici esența lui Amun, la care eu caut ajutor; nu știu dacă este o divinitate sau numai o iluzie.

Oare preotul care mi-a transmis mesajul oracolului a fost o călăuză în stare să pătrundă tainele necunoscutului sau doar un șarlatan care a născocit minciuni? Dar spiritul meu mi-a însoțit trupul vreme de câteva săptămâni și m-am grăbit să ajung aici înainte să se scurgă cele patruzeci de zile, așa că am putut să văd templul lui Amun pentru ultima oară. Și aş vrea ca el să fie primul lucru pe care-l voi revedea și atunci când lumina se va ivi din nou, dacă se va mai ivi vreodată, pentru a cunoaște adevărul.

Mama mi-a sădit în suflet încrederea că sunt fiul lui Zeus din clipa când am făcut primii pași pe pământ. Și cum aş fi putut eu să tăgăduiesc vorbele Olimpiei, care a crescut ca preoteasă în templele zeilor? A pătruns în lumea tainelor ascunse, iar în copilărie am văzut-o intrând în aceste lumi necunoscute pentru om. În ochii ei verzi se ivea un licăr fascinant, apoi privirea i